

ת"פ 63206/07/17 - מדינת ישראל נגד עבד אלסמדם בורקאן

ת"פ 63206-07-17

29 ינואר 2019

בבית המשפט המחוזי בירושלים

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

עבד אלסמדם בורקאן

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עידית גלבע

הנאשם וב"כ עו"ד מאהר חנא

מתורגמן בית המשפט - מר עיסא באדר

מעסיקו של הנאשם - מר מייק פולק

הכרעת דין

1. כללי

הכרעת דין בכתב אישום המייחס לנאשם סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, עבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין [להלן: "החוק"], נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה [להלן: "הפקודה"], אי ציות לרמזור, עבירה לפי סעיף 22 (ב) לתקנות התעבורה בצירוף עבירה לפי סעיף 62 ו- 35 לפקודה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק.

2. מסגרת עובדתית מוסכמת

נוכח העובדה שנחלקים הצדדים בפרט בשאלה משפטית שעתידה מוגדרת לעמוד במוקד הדיון, בעצת בית המשפט, הודה הנאשם בפרק העובדות של כתב האישום (לאחר תיקונים מסוימים שהוסכמו), ולאחר מכן עברו הצדדים לטיעון במסגרת סיכומים לשאלה שתעמוד במוקד הדיון. וכך נכתב בפרק העובדות של כתב האישום: -

1. הנאשם אינו מחזיק ברישיון נהיגה ומעולם לא נבחן במבחני הרישוי.

2. ביום 20.07.17 בשעה 08:15 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב מסוג יונדאי בצבע תכלת שמספרו 62-013-59 ברחוב פועלי צדק אשר באזור התעשייה תלפיות, ירושלים

וביצע עבירת תנועה בכך שחצה קו הפרדה לבן.

3. השוטר גרשון שחמון, שוטר באגף התנועה (להלן - "השוטר"), אשר ישב בניידת משטרתית בעת פעילות שגרתית במקום, הבחין בנאשם מבצע עבירת תנועה וקרא לו במערכת הכריזה לעצור בצד.
4. הנאשם אשר הבחין בשוטר התעלם מקריאותיו, נסע אחורנית, החל בנסיעה מהירה ופנה ימינה לכיוון רחוב פייר קניג לכיוון צפון תוך שהוא מבצע עקיפה וחוצה קו הפרדה לבן.
5. השוטר החל בנסיעה בעקבות הנאשם, תוך שהוא מפעיל את הסירנה וממשיך לכרוז לנאשם מספר פעמים לעצור. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה במהירות גבוהה, וכאשר הגיע לצומת הרחובות רבקה/פייר קניג פנה ימינה לכיוון רחוב רבקה.
6. הנאשם המשיך במנוסתו במעלה רחוב רבקה. מכיוון שנתיב נסיעתו של הנאשם היה עמוס בכלי רכב, נסע הנאשם בנתיב הנסיעה הנגדי, תוך שהוא עוקף את כלי הרכב בנתיב העולה לכיוון דרך בית לחם ותוך שהוא חוצה בנסיעתו מספר מעברי חצייה בלהט בלי להאט. בנסיעתו זאת, היה כדי לסכן כלי רכב אחרים, לרבות כאלה שנסעו בנתיב הנגדי. כל אותה העת המשיך השוטר לכרוז לנאשם כי יעצור, והנאשם התעלם מבקשתו.
7. כאשר הגיע הנאשם לצומת הרחובות רבקה/דרך בית לחם, נכנס הנאשם לצומת במהירות מנתיב הנסיעה הנגדי בעודו חוצה שטח הפרדה, וכאשר הרמזור בנתיב נסיעתו הינו אדום. במהלך כניסתו לצומת התנגש הנאשם בחלקו האחורי של רכב מסוג שברולט סלברדו שמספרו 10-824-66 בו נהג יעקב בן אלול (להלן: "המתלונן"), אשר נסע ברחוב דרך בית לחם לכיוון צפון ואשר נכנס לצומת באור ירוק כחוק (להלן: "התאונה").
8. לאחר התאונה עצר הנאשם את נסיעתו, יצא מרכבו והחל לברוח מן המקום, אולם נעצר לאחר מספר דקות.
9. במעשיו המתוארים לעיל נסע הנאשם בדרך באופן שיש בו כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או בטיחותו בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, עשה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, נהג ברכב מנועי כאשר אינו בעל רישיון נהיגה בתוקף ולא ציית לרמזור.

3. הרשעה בעבירות התעבורה שבכתב האישום

בהמשך להודית הנאשם בעובדות דלעיל פנו באי-כוח הצדדים לסיכומים, ודומה, אין מחלוקת ביניהם שנכון

להרשיעו בעבירות התעבורה הרלוונטיות, וכמפורט בהמשך.

4. ליבת המחלוקת - העבירה המיוחסת לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין

על פני הדברים, מהווה השאלה האם נכון להרשיע את הנאשם בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, את ליבת המחלוקת שבין הצדדים.

א. לטענת המאשימה, קשה לחלוק על כך שבנהיגה כמתואר לעיל, היה כדי לסכן חיי אדם. בהמשך נטען על ידי בא-כוח המאשימה במגמה ללמד את בית המשפט שמוכח גם היסוד הנפשי הנדרש לעבירה זו, ואולם, גם על כך אין מחלוקת של ממש. ההגנה אישרה זאת במפורש. בתמצית הדברים ניתן ללא כל קושי לקבוע שהיה הנאשם מודע לכל רכיבי התנהגותו. באת-כוח המאשימה אף ציינה שבכל הקשור לנזקי רכוש למכוניות, הסיכון אף התממש.

ב. במוקד טיעוני ההגנה הטענה לחוסר שוויוניות. הטענה מתבססת על פסק דין קודם של בית משפט זה (36179-1-16 **מדינת ישראל נ' מוחמד טוויל**; הח"מ) עליו אף לא הוגש ערעור. אבן הפינה לטענות ההגנה, בעובדה עליה אין חולקין, שרבות מאד מבין עבירות התעבורה מסכנות חיי אדם בנתיבי תחבורה. לעתים, למרבה הצער, הסיכון אף מתממש, ועדיין אין המאשימה מבקשת להרשיע בסעיף זה. יתר על זאת, מרבית ההליכים מסוג זה אף מתנהלים בבתי משפט השלום לתעבורה ולא בבתי המשפט המחוזיים. ולמעשה עולה מהטיעון, שנוצר אי שוויון מהותי בין נאשמים בנסיבות דומות, כשמקור אי השוויון בשאלה, שלבטח אינה צריכה להיות רלוונטית כלל לנאשם הנתון, איזו זרוע של התביעה הכללית החליטה על הגשת כתב האישום: האם היתה זו פרקליטות המחוז, כבפרשתנו, או לשכת התביעות לתעבורה של משטרת ישראל במחוז בו בוצעה העבירה. נטען, שההבדל בתוצאה, כשברקע שאלה מי מבין גורמים אלה החליט על הגשת כתב האישום ולאיזה בית משפט, אינו סביר, ומגיע כדי פגיעה מהותית בעקרון השוויון.

5. סעיף 332(2) ויישומו בעבירות שהן תעבורתיות בעיקרן - דיון

א. ראשית, אין חולקין, שברבות מעבירות התעבורה, לרבות זו שבפרשתנו, יסודות העבירה נשוא הסעיף הנ"ל, מתקיימים -

כלל הצפיות חל בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, שעניינה סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה... עבירה לפי סעיף 332(2) מטפלת בנהג שאינו 'תמים'. היא מתמקדת בנהג שידע על הפסול בהתנהגותו, ולמרות כן לקח סיכון בודעין לפגיעה באנשים חפים מפשע, אשר צפויים להינזק כתוצאה מנהיגותו הפרועה.. מעשיו של המערער עונים להגדרה זו. הוא ניהל מרדף במהירות גבוהה למרות כריזות המשטרה הקוראות לו לעצור. הוא אף התנגש בניידת עת חצה צומת בניגוד לרמזור אדום. לאחר מכן נסע בניגוד לרמזור אדום פעם נוספת. הוא נסע בנתיב הנגדי ואילץ מכוניות הנוסעות כדין לסטות מנתיבן לבל ייפגעו. אך בנס לא נגרמה תאונה. התנהגותו לא נבעה מחוסר מיומנות או חוסר זהירות" [ע"פ 217/04 חאפז אלקורעאן נ' מדינת ישראל (29.6.2005)].

מעל הצורך יוטעם, שטענה זו עומדת לעצמה ללא קשר לפסיקת בית המשפט העליון: גם אם, אכן, נפסק בבית המשפט העליון שיש לסעיף 332 תחולה גם על נהגים הנוסעים בפראות, ובוודאי במקרים בהם מבקשים להימלט מהמשטרה שבעקבותיהם, אין בכך כדי לפטור את התביעה הכללית ממדיניות אחידה (או לפחות קרוב לכך) כלפי נאשמים בעבירות דומות. טענה זו נגזרת מהטענה להגנה מן הצדק.

ב. ואכן, על שולחני מקבץ ממשי של פסיקה ו/או כתבי אישום במקרים שחומרתם לפחות כגון זו שבמוקד פרשתנו, שמקורם בבית משפט השלום/השלום לתעבורה. ויודגש - כל הפסיקה דלהלן, מהשנים האחרונות, וניכר ברובה, שהמסוכנות הציבורית שנשקפה מהנאשם, רבה שבעתים מזו שבפרשתנו:

1. פ"ל 1401-08-16 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' מאזן אסעד**. הנאשם אשר היה פסול מלנהוג, ואף שיכור, נהג ברכב ללא ביטוח והפריע לשוטר.

2. פ"ל 2079-04-16 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' חסן עבד אלנבי**. הנאשם, שמעולם לא קיבל או הוציא רשיון נהיגה, נסע בנתיב הנסיעה הנגדי, רכבים שהגיעו מולו נאלצו לבלום את רכבם ולסטות ימינה על מנת להימנע מהתאונה.

ניידת משטרה אשר החלה לנסוע בעקבותיו הפעילה אורות כחולים ואף הכריזה לו מספר פעמים לעצור. הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו, ביצע עקיפות מסוכנות וחתך כלי רכב אשר נסעו במקום. לאחר שהרכב נעצר, יצא הנאשם מרכבו והחל לברוח מהמקום עד אשר נעצר על ידי השוטרים.

3. מ"ת 54272-02-15 (בית משפט השלום בירושלים) **מדינת ישראל נ' עלי אל**

חמאמרה. הנאשם, אשר גנב את הרכב, נמלט מהשוטרים אשר הורו לו לעצור, תוך שעקף בצורה מסוכנת משאית וגרם לה לסטות מנתיב נסיעתה, והמשיך בנסיעה לכיון שטחי הרשות הפלסטינית, תוך שהוא חולף על פני הרכבים המשטרתיים אשר עמדו במחסום. לאחר שעבר את המחסום, איבד הנאשם שליטה ברכב והתנגש במעקה בטיחות.

4. פ"ל (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) 5243-02-15, **מדינת ישראל נ' חאלד**

אבו זעיתר. במוקד - שני אישומים שעניינם הימלטות מודעת ומסוכנת מהמשטרה. על פי האישום הראשון, שוטרים שנסעו בניידת גלויה, עם אורות כחולים, כרזו לנאשם על מנת לבדקו, אך הנאשם החל בנסיעה מהירה, תוך שהניידת דולקת בעקבותיו והשוטרים מוסיפים וכורזים לנאשם. הנאשם המשיך והגביר את מהירות נסיעתו, תוך נסיעה בכביש צר מאוד ומפותח שמשני צדיו בתים, מכוניות והולכי רגל, דבר שאילץ את הרכבים שהגיעו ממול לכיון נסיעת הנאשם לסטות לצד ולעצור על הכורכר. הנאשם עצר בחניית עפר, יצא מהרכב, קפץ מעל חומה לתוך חצר של אחד הבתים ונעלם. על פי האישום השני, נהג הנאשם בדרך נמהרת או רשלנית. שוטר שהיה בצד סימן לנאשם לעצור בצד, הנאשם לא עצר אם כי החל בנסיעה איטית, תוך שהוא מתעלם מקריאות השוטר, כשלפתע לחץ על דוושת הגז והחל להימלט בעוד ניידת הסוואנה כורזת לו לעצור. הניידת דלקה אחר הנאשם תוך הפעלת אורות מהבהבים, שימוש בצ'קלקה ובמערכת הכריזה. הנאשם המשיך במנוסתו תוך נסיעה מהירה שגרמה לרכבים שנקרו בדרכו והולכי רגל, 6-5 במספר, לברוח על מנת שלא להיפגע מרכב הנאשם. הנאשם אף זגזג וניגח מספר רכבים שעמדו בצד הכביש ואף נסע נגד כיוון התנועה, תוך השלכת בקבוק לעבר הניידת. לבסוף, התנגש הנאשם ברכב אחר, שנסע ממול לכיוון נסיעת הנאשם.

5. פ"ל 4815-11-14 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' מוחמד סלאם**. תוך כדי בריחתו מהשוטרים, גרם הנאשם לסיכון לעוברים בדרך. הנאשם נהג ללא רשיון נהיגה.
6. פ"ל 619-10-14 (בית משפט השלום לתעבורה באשדוד), **מדינת ישראל נ' דוד דור בן דלק**. הנאשם נהג באופנוע, בהיותו בלתי מורשה לנהיגה. במהלך נסיון הימלטותו מהשוטרים, נסע הוא בניגוד לכיוון התנועה, חצה שלושה צמתים באור אדום, סיכון עוברי אורח וילדים עת עלה עם אופנועו על המדרכה ונהג לתוך גן ציבורי וגרם לעוברי האורח וילדים לנוס מנתיב נסיעתו על מנת שלא להיפגע ממנו.
7. ת"פ 43507-04-14 (בית משפט השלום בראשון לציון) **מדינת ישראל נ' ארטיום טרנסקו**. הנאשם נהג במהירות, נצמד באמצעות רכבו לרכבו של המתלונן, ביצע עקיפות מסוכנות, האיץ והאט את רכבו לסירוגין באופן שחסם את רכב המתלונן מקדימה פעם אחר פעם, כשהוא גורם לו לסטות מנתיב הנסיעה שוב ושוב, עד שהתנגש באמצעות רכבו בדלת ובפגוש הימניים של רכב המתלונן וגרם לשפשופים לפח הרכב ולנזק לפגוש. בהמשך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה במכת אגרופ חזקה בצד השמאלי של פניו.
8. פ"ל 263-04-14 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' קאזם שאפע**. הנאשם נהג ללא רשיון נהיגה ותוך מרדף שהתבצע אחריו, עקף טרקטור תוך נסיעה על המדרכה, גרם לרכבים לסטות לצדי הדרך וגרם לתאונת דרכים שבעקבותיה נגרמו נזקים לקיר ולמכולת סמוכה.
9. פ"ל 2336-02-14 (בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב) **מדינת ישראל נ' רונאל**. הנאשם, אשר היה פסול מלנהוג, נמלט מהשוטר אשר הורה לו לעצור, תוך חציית צומת כשבכיוון נסיעתו אור אדום, תוך שהוא גורם לרכב שבא מימינו לבלום ולצפור.
10. פ"ל 644-02-14 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' שלו**

חזן. הנאשם נהג בקטנוע ללא רשיון נהיגה. במהלך מנוסתו מהשוטרים (שתי ניידות דולקות אחריו כשהן מפעילות אורות כחולים וסירנות ואחת הניידות כורזת לנאשם לעצור), חצה צומת באור אדום, עלה על שטח הפרדה בנוי ועבר לנתיב הנגדי תוך סיכון עוברי דרך שנסעו באותה העת בנתיב הנגדי. הנאשם אף כמעט התנגש באחת הניידות.

11. ת"פ 52392-12-13 (בית משפט השלום בירושלים), **מדינת ישראל נ' חמדי סלמה.**
במהלך מרדף שביצעו השוטרים אחר הנאשם, פילס הוא את דרכו בין רכבים אחרים שנסעו באותה העת בכביש, תוך בלימת רכבו מספר פעמים בכדי להכשיל את המרדף וגרימת פגיעה בחלק הקדמי של הניידת.

12. ת"פ 17901-11-13 (בית משפט השלום בירושלים) **מדינת ישראל נ' מחמד געאביס.** הנאשם, על אף היותו פסול מלנהוג, נהג ברכבו ולא שעה לקריאת השוטרים לעצור. במהלך ההימלטות "זיגזג" הנאשם בין נתיבים ונמלט מהמקום בנסיעה מהירה.

13. פ"ל 32467-11-13 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים). **מדינת ישראל נ' שלוה יעקובשווילי.** הנאשם, שלא היה מורשה לנהיגה, נמלט מהשוטרים תוך הכשלתם.

14. נ"ב 4341-06-13 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' מרעי אבו רמוז.** הנאשם, בהיותו שיכור וללא רשיון נהיגה, גרם לתאונת דרכים בה ניזוק רכבו ורכב מעורב. שוטרים אשר היו במקום, נאלצו לבצע אחריו מרדף, תוך כריזה לנאשם במערכת הכריזה של הניידת, עד שנחסם עם רכבו על ידי הניידת ונעצר.

15. ת"פ 25327-03-13 (בית משפט השלום בירושלים) **מדינת ישראל נ' פיראס חמאדה ואח'.** הנאשמים אשר עוררו את חשדם של השוטרים שהיו ברכב משטרת חסוי נמלטו מהשוטרים אשר ביקשו מהם לעצור. תוך כדי נסיעתם, נסעו הנאשמים מספר פעמים בניגוד לכיוון התנועה וגורמים לכלי רכב בכביש לבלום בפתאומיות. בהמשך, רכבם של הנאשמים כמעט התהפך ופגע ברכב אחר. בעקבות חסימה

שבוצעה בהמשך הדרך, נעצר הרכב. אחד מהנאשמים ירד מהרכב, נעמד מול הרכב המשטרתי והיכה במכסה המנוע ובחלון הנהג. סביב הנאשם החלה התקהלות של תושבים מהכפר. הנאשם התנגד למעצרו תוך שהוא מתפרע, בועט ונותן מכות אגרופ לשוטרים. התושבים שהיו במקום החלו להפריע לשוטרים בביצוע המעצר (אחד מהם אף השתמש בגז פלפל כנגד השוטרים), עד אשר הנאשם נמלט מהמקום.

16. ת"פ 47133-02-13 (בית משפט השלום בירושלים) **מדינת ישראל נ' נתנאל**

דחילקה. הנאשם נהג על קטנוע, על המדרכה ובניגוד לכיוון התנועה. שוטר שהיה רכוב על קטנוע משטרתי הורה לו לעצור אולם הנאשם החל לברוח וסירב לעצור. הנאשם נהג באין כניסה ונהג כנגד כיוון התנועה. רק כשהנאשם האט את מהירות נסיעתו, הצליח השוטר לחסום את דרכו תוך שהקטנועים של הנאשם והשוטר נפלו שניהם על צידם, כמו גם רוכביהם.

17. ת"פ 7190-05-12 (בית משפט השלום ברמלה), **מדינת ישראל נ' בן דהן.** הנאשם,

תוך כדי הימלטותו מהשוטרים, נסע בניגוד לכיוון התנועה, עקף רכבים מצד ימין וגרם לרכבים לסטות מנתיב התנועה.

18. פ"ל 7713-09-11 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ' אחמד**

אבו עיד. הנאשם, שעה שהיה פסול מלנהוג, לא שעה להוראת השוטרים לעצור את רכבו. תוך כדי נהיגתו הפרועה, איבד פעמיים שליטה על הרכב ובסופו של דבר התנגש בקיר בטון.

19. פ"ל 7227-11-11 (בית משפט השלום לתעבורה בירושלים) **מדינת ישראל נ'**

מונטאסר טויל. הנאשם ביצע פניית פרסה על שטח הפרדה בנוי. כשביקשו שוטרים מוסווים שהיו במקום לעצרו, ברח מהם הנאשם. בבריחתו נהג בצורה מסוכנת כלפי עוברי אורח ומכוניות, בסופו של דבר בלם, עצר וברח לביתו.

20. פ' 33447-04-10 (בית משפט השלום ברחובות) **מדינת ישראל נ' סליאל מלכה**.

הנאשם, תחת השפעת משקאות משכרים וכשאיין ברשותו רשיון נהיגה, חצה צומת באור אדום ועוכב על ידי שוטר שהיה במקום. הנאשם נמלט מהמקום, התנגד בהמשך למעצרו על ידי השוטר ואף תקף את השוטר.

21. ת"פ 1694/09 (בית משפט השלום בירושלים) **מדינת ישראל נ' אוסאמה מחמד**.

הנאשם אשר נהג ללא רשיון נהיגה, התעלם מקריאת השוטרים אשר הורו לו לעצור, המשיך לנסוע במהירות ובאופן שלשוטרים לא היתה ברירה, אלא לקפוץ לצד הכביש.

22. פ' 2072/07 (בית משפט השלום בכפר סבא). **מדינת ישראל נ' מוסטפא טאהא בן**

אסמעיל. הנאשם אשר נהג ללא רשיון נהיגה, נמלט מהשוטרים אשר דלקו בעקבותיו עם סירנה פועלת לכיוון כפר קאסם. לבסוף הנאשם נטש את הרכב כשדלתו פתוחה ומנועו פועל.

ג. ניכר, שהפסיקה שפורטה היא בהיקף המצביע על התנהלות מקובלת ולא על כתב אישום שהוגש אקראית לערכאות נמוכות יותר, ורבים מהמקרים אף חמורים מהנדון. בית המשפט ביקש את התייחסות המאשימה לשאלה המתבקשת, ואולם, אינני בטוח שזכיתי לתשובה מספקת. וכשלעצמי אף תהיתי, האם, למשל, נהיגה פרועה במצבי שכרות, לדעת המאשימה, מסכנת פחות את העוברים והשבים, ושאלה זו רלוונטית לא פחות לרבות מעבירות התעבורה האחרות, החל בנהיגה במהירות מופרזת, דרך נהיגה ללא רשיון, וכלה בשילוב של השניים. שלא לדבר על אותם הליכים, והם רבים, בהם מוכח הסיכון בפועל, וניכרות לעין תוצאות הרוג אסון של נהיגתו מסכנת החיים של הנאשם. נוכח האמור, ספק אם התנהלות התביעה, נקיה מקשיים:-

כידוע, רשויות המינהל מחויבות בשמירה על עיקרון השוויון... כל אדם זכאי לכך שהחלטת הרשויות בעניינו תתקבל מתוך יחס של שוויון כלפיו, ומשכך - החלטה מפלה היא החלטה פסולה.. ההחלטה על הגשת כתב אישום אינה שונה, שכן עיקרון השוויון חל, כמובן, גם באשר להחלטה על ההעמדה לדין... על הנזקים הגלומים באכיפה

הפוגעת בשוויון אין צריך להכביר מילים. באשר לכך כבר נאמר כי 'אין לך גורם הרסני יותר לחברה מאשר תחושת בניה ובנותיה כי נוהגים בהם איפה ואיפה. תחושת חוסר השוויון היא מהקשה שבתחושות. היא פוגעת בכוחות המאחדים את החברה. היא פוגעת בזהותו העצמית של האדם' (בג"ץ 953/87 פורז נ' ראש עיריית תל-אביב-יפו, פ"ד מב(2) 309, 332 (1988)... משעה שקבעה הרשות מדיניות אכיפה בהתייחס להוראותיו של חוק מסוים, עליה לדבוק בה כל עוד לא התריעה שבכוונתה לשנותה. הפעלת החוק באורח אקראי - שלא על דרך מדיניות קבועה, ברורה ומבוקרת מראש - משמיעה שרירות, ושרירות הינה אויבת שלטון החוק... סטיה מן המדיניות הנוהגת על דרך העמדתו לדין של אדם בניגוד לאותה מדיניות, יכולה לחייב - במקרה המתאים - השוואת מצבו של אותו אדם למצבים של מי שהמדיניות כן הוחלה עליהם"] - ההדגשות שלי; א. ר. ע"פ 6328/12 מדינת ישראל נ' פולדי פרץ, 10.9.2013].

ד. בטיעוניה ציינה ב"כ המאשימה גם את הנחיית פרקליט המדינה מספר 2.17. עיקר עניינה בהעמדה לדין על פי סעיף 332 לחוק, ובעייתיות ניכרת כבר מכותרת ההנחיה: **"מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים המנהלים מרדף בכביש"**. הגם שאין הנחיה זו מחייבת את בית המשפט, מתבקשות כבר בשלב זה מספר שאלות. ראשית, גם בהינתן שניצבת הנחיה זו על בסיס איתן, נדרשת התביעה ליישום עקבי ושוויוני, ומתקשה אני להבין הכיצד ניתן להתעלם מהעובדה שפעמים רבות מובאים לדין נהגים שניסו להימלט עם רכבם לבתי משפט השלום/השלום לתעבורה. גם הנחיה לגיטימית אינה פוטרת מהחובה ליישמה באופן עקבי ושוויוני, והנה לנו, כמפורט לעיל, מקרים רבים מהשנים האחרונות שבהם לא יושמה החלטה זו על ידי התביעה עצמה. אמנם, סעיף 8 להנחיה, מתיר שיקול דעת במקרים - 'בהם לא התעוררה סכנה לחיי אדם או לפגיעה בהם'. במקרים כאלה, לפי ההנחיה, יש מקום לעמדה מרוככת. אך עתה, טוב יעשה אם ישאל השואל, האם ניתן לומר על מרבית כתבי האישום שפורטו לעיל, שמתיישבים הם עם רוחה של הנחיה זו.

ושנית, יש מקום לשאלה, עד כמה בכלל מתיישבת הנחיה זו עם כוונת המחוקק, ולבית המשפט, תחושה של אי נוחות מהנסיון לתעל סעיף זה לנושא המרדפים בכביש (- כך, כאמור, לשון ההנחיה), משל זו תכליתו של סעיף זה בחוק העונשין. מתקבל הרושם, שנועד סעיף זה להתמודד עם נהגים המבקשים למלט עצמם בעודם בנהיגה, מעשה חמור ביותר, ללא ספק, לעצמו, אך בכל הקשור למניעת סיכון בנתיב תחבורה, אין זו, אלא, דוגמא לסיכון - אחת מיני רבות. אלא שבעבירות אלה, שלא כלאחר יד ניתן לזלזל במסוכנותן הקריטית לציבור, די בבית משפט השלום לתעבורה, ורק הימלטות משוטר מהווה סיכון

חיי אנשים בנתיב תחבורה? אסיים דברי אלה בשאלה נוספת, והיא האם, ובכל ההערכה הרבה מאד, לא נקלע פרקליט המדינה, גם אם בשוגג, להנחיה בה מוסב השימוש בסעיף זה, ממקרים בהם מצויה במוקד בטיחות נתיב התחבורה באופן כללי, מטרה טהורה ללא ספק, לשימוש כלפי מי שאינם מצייתים להוראת שוטר לעצור, שזו תכלית אחרת, וגם הערך המוגן - שונה. שאלה היא האם לא נועדה הנחיה זו לייצר כביכול הוראת חיקוק שעניינה באי ציות להוראת שוטר בנסיבות מחמירות, או בדומה לכך. תכלית זו, בסופו של דבר, אף רחוקה למדי מלשון החוק, וכנראה גם, מכוונת המחוקק.

ולאחר כל זאת, ראינו, שאף לשיטתו, לא היה פרקליט המדינה עקבי בהתנהלותו, ואין מספר לכתבי האישום המוגשים לבתי משפט השלום לתעבורה בנסיבות דומות על פי סעיף 23 לפקודת התעבורה. בודאי, כשאין ברקע עבירות לא-תעבורתיות אחרות, וכך גם בפרשתנו.

ה. אמנם, עלה בידי ב"כ הנכבדה של המאשימה להפנות לפסק דינו של בית משפט זה, במותב נכבד אחר, שבנסיבות דומות דחה טענה זו: ת"פ 12158-06-15 **מדינת ישראל נ' יונתן ברוכים**. עם זאת, נוכח הפסיקה האמורה, ובשים לב לכלל האמור, ייתכן, שדעתי שונה במעט. לא נעלם מעיני האמור בסעיף 33 לפסק דין זה, המשקף מודעות מלאה של בית המשפט העליון לבעיית הצורך למדיניות אחידה [השווה - בש"פ 3383/05 **אנואר נ' מדינת ישראל**]. אלא, שעל פי האמור, ייתכן שעדיין אין המדיניות המיושמת אחידה, ובהינתן שכך, בפי הנאשם טענה, שאכן היא ראויה להישמע.

כללו של דיון. הגם שיסודות העבירה, ללא ספק הוכחו, לרבות היסוד הנפשי [השווה - ע"פ 217/04 **אלקוראן נ' מדינת ישראל**], מתקשה אני לקבל מצב בו יושפע דינו של הנאשם, מהחלטת המאשימה לייחס לו סעיף מחוק העונשין, שבמקרים רבים אחרים, חמורים ומסוכנים לא פחות, לא נכללים בכתב האישום. לפיכך, נוטה דעתי לקבל את טענות ב"כ הנאשם כלפי סעיף 332(2), גם אם, תחתיו, אדרש להרשעת הנאשם במקבץ נרחב של עבירות נוספות לפי פקודת התעבורה ותקנותיה. **כלל ועיקר: מקום בו מוכחת מדיניות לפיה עבירות שמסוכנותן לעוברים ושבים בנתיבי תחבורה רבה, לפחות כבפרשתנו, ולעתים אף הרבה יותר, אינה מובילה, לכתבי אישום המתבססים על סעיף זה, לא יהא נכון להרשיע את הנאשם לפיו. אכן, קבע בית המשפט העליון, שגם בעבירות כגון דא, מתקיימים יסודות עבירת סעיף 332(2).** אך אין בכך כדי לפטור את המאשימה מחובתה ליישם פסיקה זו תחת מדיניות אחידה. ואם במרבית המקרים, התביעה עצמה

מוותרת על האפשרות שהוכרה על ידי בית המשפט העליון לייחס לנאשמים נדונים עבירה זו, מה לה להלין, אם עתה אין בית המשפט נכון לכך, מקום שלא ניתן להבחין כראוי ולכיוון המחמיר, בין העבירה שביצע הנאשם דנן, לבין רבות אחרות, רבות מאד, וחמורות לא פחות, המוגשות מידי יום ביומו לבית המשפט לתעבורה.

6. סוף דבר. נכון להימנע מהרשעת הנאשם בעבירה על סעיף 332(2) לחוק העונשין, אך תחת זאת ועל יסוד סמכותי לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, ראוי להרשיעו בעבירות הרלוונטיות המקובלות בפרשות דומות בערכאה דלמטה:-

נהיגת רכב מנועי ללא רישיון, עבירה לפי סעיף 10(א) בצירוף סעיף 62 לפקודת התעבורה [להלן: "הפקודה"];

אי ציות לרמזור, עבירה לפי סעיף 22 (ב) לתקנות התעבורה בצירוף עבירה לפי סעיף 62 ו- 35 לפקודה;

אי ציות להוראת שוטר, לפי תקנה 23(א) לתקנות התעבורה;

נהיגה בפזיזות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין;

נהיגה במהירות בלתי סבירה בהתחשב בתנאי הדרך והתנועה בה, לפי תקנה 51 לת"ת [- ויוער, שלהבנתי, לתפיסת המאשימה עצמה, בהיבט התעבורתי, יסודות עבירה זו משקפים באופן מיטבי את תפיסתה היא, ומניעת הסיכון שבנהיגה כזו, היא תכלית התקנה והערך המוגן על ידיה; לכך ביטוי רציף בפסיקה המתייחסת לתקנה זו];

מועד לטיעונים לעונש - 28.2.2019 בשעה 13:00; זימון מתורגמן.

ניתנה היום, כ"ג שבט כ"ג שבט תשע"ט, 29 ינואר 2019, במעמד הצדדים.